

Kingdom of Saudi Arabia
Ministry of Islamic Affairs
and Call and Guidance
Cooperative Office For Communities
And Guidance At Al-Kharj District

SÜNNETE GÖRE HAREKET VACİP ONU İNKAR KÜFÜRDÜR!

YAZAN:

Abdülaziz bin Baz

**King Fahd Road - Behind Telecom Group
P.O. Box 2626 Al-Kharj 11943 - Tel.: 5440662 - Fax 5451473**

**SÜNNETE GÖRE
HAREKET VACİP
ONU İNKAR KÜFÜRDÜR!**

YAZAN:

Abdülaziz bin Baz

Hamd yalnız ALLAH'a mahsustur. İyi bir sonuç onun emirlerini yerine getirip, yasaklarından sakınanlarındır. Salat ve selam insanlara rahmet olarak gönderilen Allah'ın kulu ve elçisi peygamberimiz Hz. Muhammed'e, ashabına olsun. O ashab ki, Allah'ın kitabını ve peygamberinin sünnetini, söz ve manasına uygun ve bir bütün olarak kendilerinden sonra gelenlere ulaştırmışlardır. Allah onlardan razı olsun. Bizi de en güzel bir şekilde onlara tabi olanlardan eylesin.

Eski ve yeni bütün İslâm âlimleri, hükümleri kesin isbat eden, helal ve haramı açıklayan muteber esasların: “Önünden ve ardından kendisini iptal edecek bir kitab gelmeyecek olan ALLAH'ın KİTABI; kesinlikle boş yere konuşmayan, konuştuğu her şey vahiy olan Rasulullah (a.s.)'ın SÜNNET'i ve ümmetin bütün âlimlerinin İCMA'ı” olduğunda ittifak etmişlerdir. İslâm âlimlerinin ihtilafı ancak diğer esaslardadır. Bunların en önemlisi KIYAS'tır. Âlimlerin çoğunluğuna göre muteber şartları yerine geldiği taktirde kıyas bir delildir. Bu dört esasın delilleri sayılamayacak kadar çok olup zikretmeyi gerektirmeyecek kadar meşhurdur.

BİRİNCİ ESAS: Bu esas Aziz olan Rabbimizin Kitabı; Kur'an-ı Kerim'dir. Kur'an-ı Kerim'in bir çok yerindeki ayetler Allah'ın kitabına uymayı emirlerine sarılmayı, yasaklarından kaçınmayı emreder. Allah (c.c.) şöyle buyurur: “**Rabbinizden size indirilen Kur'an'a uyun (emir ve hükümlerine bağlanın) Allah'dan başka dostlar edinerek onlara uymayın. Siz ne az**

düşünüyorsunuz!” (1) “İşte bu Kur’an muazzam bir kitaptır, onu biz indirdik; o çok mübarektir. Artık ona uyun, emirlerine bağlanın ve Allah’tan korkun. Tâ ki merhamet olunasz.” (2). “... İşte size, Allah’dan bir nur ve aydın bir kitap geldi.” (3) “... De ki: -Allah benimle sizin aranızda şahiddir ve bana şu Kur’an vahyolundu ki, onunla hem sizi, hem de kime ulaşırsa onu korkutayım.” (4) “Bu Kur’an, insanlara açık bir tebliğdir; bununla hem korkutulsunlar, hem Allah’ın ancak tek bir ilah olduğunu bilsinler, hem de temiz akıl sahipleri düşünüp öğüt alsınlar.” (5).

Bu manadaki ayetler oldukça çoktur. Kur’an-ı Kerim’e sarılmayı emreden bir çok sahih hadis-i şerifler de vardır. Bunlar Kur’an-ı Kerim’e sarılanın hidayette, onu terkedenin sapıklıkta olduğunu ifade etmektedirler. Bu hadislerin bazıları şunlardır: Rasulullah -s.a.v.- Veda hac-cı hutbesinde şöyle buyurmuştur: **“Size, O’na sarıldığınız taktirde hiç bir zaman sapıtmayacağınız bir şey bıraktım. O da Allah’ın kitabıdır.”** (6) Zeyd b. Arkam’ın rivayet ettiğine göre Rasulullah şöyle buyuruyor: **“Size, şanı büyük iki şey bıraktım: Birinci Allah’ın kitabıdır. Hidayet ve açıklık ondadır. Allah kitabıyla amel ediniz ve ona sarılınız.”** Allah’ın ki-

---

(1) Kur’an-ı Kerim, Âraf: 3

(2) En’am: 155

(3) Maide: 15

(4) En’am: 19

(5) İbrahim: 52

(6) Müslim:

tabına sarılmayı teşvik ettikten sonra devamla üç defa şöyle buyurur: “**Ehl-i beytime (hane halkıma) iyi davranmanız hususunda size Allah’ı hatırlatırım.**” (7). Bir başka hadislerinde Kur’an-ı Kerim hakkında şöyle buyurur: “**O Allah’ın ipidir. Kim ona sarılırsa hidayettedir. Kim onu terk ederse sapıklıktadır.**”

Bu manadaki hadisler çoktur. Sahabe ve onlardan sonra gelen ilim ve iman ehlinin Allah’ın Kitab’ı ile beraber Rasulullah’ın Sünneti’ne de sarılmak onlarla hükmetmek ve ihtilafları onlara göre çözmek hususundaki icmalarına (oy birliğine) dair delilleri zikretmeye ihtiyaç hissettirmemiştir.

İKİNCİ ESAS: Âlimlerin ittifakla kabul ettikleri, üç esasın ikincisi Rasulullah’dan sahih olarak gelen söz, fiil ve takriiriyle ilgili sünnetidir. Rasulullah’dan sonra, ilim ehli olan ashab ve onlara tabi olanlar bu esasa iman ederek, onu delil kabul etmişler ve müslümanlara öğretmişlerdir. **Bununla kalmayarak** bu konuda birçok eserler yazmışlar ve sünnetin delil olduğunu hadis ve fıkıh usulü kitaplarında açıklamışlardır. Bu husustaki deliller sayılamayacak kadar çoktur. Kur’an-ı Kerim’deki sünnete uymayı emreden ayetler bu delillerdendir. Bu emir, asr-ı saadette ve ondan sonraki asırlarda bulunan bütün insanlara yöneliktir. Çünkü Rasulullah (s.a.v.) bütün insanlığa gönderilen bir Peygamberdir. İnsanlar da kıyamete kadar O’na uymak ve itaat etmekle mükelleftirler. Cün-

---

(7) Müslim: 36

kü Kur'an-ı Kerim'in ilk müfessiri ve Kur'an'da mücmel olarak ifade edilen hükümlerin söz, fiil ve takrirî sünnetleriyle açıklayıcısıdır. Sünnet olmasaydı Müslümanlar namazın **rekât adedini, kılmış şeklini, onu kılarken gerekli olan şartları** bilemezlerdi. Yine sünnet olmasaydı oruç, zekat, hac, cihad ve iyiliği emretmek, kötülükten sakındırmak hususundaki hükümler bilinemezdi. Yine hadis olmasaydı müslümanların muameleleri, haramları, Allah'ın yasak ve cezalarla ilgili koyduğu hükümleri açık olarak bilmeleri mümkün olmazdı.

Aşağıdaki ayetler sünnete itaat konusundaki delillerden bazılarıdır: “Allah’a ve Peygambere itaat edin ki, rahmete erdirilesiniz.” (8). “Ey iman edenler Allah’a itaat edin. Peygambere ve sizden olan idarecilere de itaat edin. Sonra bir şey hakkında çekiştiniz mi hemen onu Allah’a ve Resulüne arzedin; eğer Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız... Bu müracaat hem hayırlı hem de netice bakımından daha güzeldir.” (9). “Kim peygambere itaat ederse, muhakkak Allah’a itaat etmiş olur. Kim de yüz çevirirse (çevirsin) biz seni onların üzerine bekçi göndermedik. (Ancak tebliğ için gönderdik.)” (10.) Sünnet delil olmasaydı veya onun tümü muhafaza edilmeseydi, insanların Resulullah’a itaat etmeleri ve ihtilafa düştükleri mevzuları Kur’an ve sünnete baş vurarak hal-

---

(8) Âlu İmran: 52

(9) Nisa: 59

(10) Nisa: 80

letmeleri mümkün olur muydu? Sünnetin delil olmadığını veya tümünün muhafaza edilmediğini ileri sürenlere göre Allah, kullarını mevcut olmayan bir şeye havale etmiş olur. Bu düşünce ve inanış en büyük batıl; Allah'a karşı işlenen en büyük küfür ve ona duyulan en kötü zandır. Allah (c.c.) şöyle buyurur: “Ey Resulüm, sana da Kur'an indirdik ki, kendilerine indirileni insanlara anlataşın, olur ki iyice düşünürler.” (11).

“Ey Resulüm, bu Kur'an'ı sana ancak insanların ayrılığa düştükleri şeyi beyan etmek için ve iman edecek kimselere bir hidayet, bir rahmet olsun diye indirdik.” (12). Nasıl olur da Allah (c.c.) Resulüne kendisine indirilen Kur'an-ı açıklama yetkisini verecek ve onun sünnetinin de hiç bir önemi olmayacak veya delil olarak kabul edilmeyecektir. Allah (c.c.) şöyle buyurur: (Ey Resulüm) De ki Allah'a itaat edin, Resûle itaat edin. Eğer bunlara itaat etmekten yüz çevirirseniz, peygambere düşen ancak ona yükletilen tebliğdir. Sizin üzerinize de, size yükletilendir. (İcabet etmektir) Eğer ona itaat ederseniz hidayete erersiniz. Peygambere düşen, ancak açık bir tebliğdir.” (13). “Namazı gerektiği gibi kılın, zekatı verin ve peygambere itaat edin ki rahmete kavuşturulasınız.” (14) “Resulüm, de ki: —Ey insanlar! Gerçekten ben sizin hepinize gelen, Allah'ın peygamberiyim. O Al-

---

(11) Nahl: 44

(12) Nahl: 64

(13) Nûr: 54

(14) Nûr: 56

lah ki, yer ve göklerin mülkü onundur; O'ndan başka hiç bir ilah yoktur. Öldürür ve diriltir. Onun için hem Allah'a, hem de Allah'ın kelimelerine inanan o Ümmi peygambere, inanın; ve o peygambere uyun ki, doğru yolu bulasınız.” (15) Yukardaki ayetlerde mutlak hidayetin Rasulullaha (s.a.v.) ittiba etmekte olduğuna dair açık deliller vardır. Sünnetiyle amel etmeden veya (Allah korusun) “Sünnetinin aslı yoktur. Ona itimad edilmez” gibi sözleri sarfedenin hidayete ermesi mümkün müdür? Allah (c.c.) şöyle buyurur: “Peygamberin emrine aykırı hareket edenler, başlarına bir bela inmekten, yahut kendilerine acıklı bir azab isabet etmekten sakınsınlar.” (16). “Peygamber size ne verdi ise onu alın; size neyi yasak etti ise ondan sakının. (17).”

Bu husustaki ayetler çoktur. Bütün bu ayetler Rasulullah'a (s.a.v.) itaat etmenin ve getirdiği emirlere uyup yasaklarından kaçınmanın vacip olduğuna delalet ederler. Nasıl ki, Allah'ın kitabına uymanın ona sarılmanın; onun emirlerine uymanın, yasaklarından kaçmanın gerekliliği hakkında da deliller geçmişti. Kitabullâh'a uymak, nasıl farz ise; Resulullah'ın sünnetine uymak da öyle farzdır. Bunlardan birisini inkar eden diğerini inkâr ve tekzib etmiş gibidir. Bu ise ilim ve iman ehlinin ittifakı ile küfür, sapıklık ve islam çerçevesinin dışına çıkmaktır. Rasulullaha (s.a.v.) itaat ederek getirdiği esaslara

---

(15) A'raf: 158

(16) Nûr: 63

(17) Haşr: 7

boyun eğmenin vacipliği ve ona isyanda bulunmanın haramlığı hakkında mütevatir bir çok hadis mevcuttur. Bu hadisler asrı saadette geçerli olduğu gibi kıyamete kadar da geçerlidir. Bu hadislerden bazıları aşağıdadır. Ebu Hureyre'nin rivayet ettiğine göre, Resulullah şöyle buyurdu: "Bana itaat eden Allah'a itaat, bana isyan eden Allah'a isyan etmiş gibidir." (18). Yine Ebu Hureyre'den: Rasulullah şöyle buyurdu. "Bütün ümmetim cennete girer. Yalnız kabul etmeyen müstesna.

— Ya Rasullullah, kabul etmeyen kimdir?

— Bana itaat eden cennete girer, beni dinlemeyen kabul etmemiş istememiş demektir, buyurdu." (19).

Ahmed, Ebu Davud ve Hâkim'in Sahih senedle tahric ettikleri ve Mikdam b. Mâ'di Kerib'in rivayetine göre Rasulullah şöyle buyurdu: "Biliniz ki Allah Kur'an-ı Kerim ile beraber onun mislini bana vahyetmiştir. Mütenebbih olunuz ki karnını doyurmuş bir adam koltuğuna yaslanarak "Yalnız Kur'an'a sarılınız. Onda helal olanı helal, haram olanı haram kılınız diyeceği günler yakındır." (20). (Burada, sünneti reddedenlerin çıkacağına bir işaret var...)

Ebu Davud ve ibn Mâce'nin sahih senedle Ebu Râfi'in oğlundan çıkardıkları onun da babası Rafi'den, onun da Peygamber Kavî'den rivayet ettiği hadise göre Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Sizden biriniz koltuğuna yaslandığı halde, kendisine emrettiğim veya ya-

---

(18) Müslim: Buhari

(19) Buhari C.

(20) Ahmet Ebu Davut, Hakim

sak ettiğim hususlardan bir husus tebliğ edildiğinde, “Biz bunu tanımayız, biz ancak Kur’an-ı Kerim’de olanlara tabi oluruz.” diyerek bunu alışkanlık haline getirmesin.” (21). Hasan b. Cabir dedi ki; Mikdam b. Mâdî Kerib’in şöyle dediğini işittim. “Rasullullah (s.a.v.) Hayber günü bazı şeyleri haram kıldıktan sonra şöyle buyurdu. “Sizden birinizin koltuğuna yaslanarak: “Aramızdaki hakem Allah’ın kitabıdır. Onda helaldan ne bulduysak helal, haramdan ne bulduysak da haram kılarız,” sözünü sarfetmesinin yakın olmasından korkulur. İyi biliniz ki Allah Resulünün bir şeyi haram kılması Allah’ın o şeyi haram kılması gibidir.” (22). Rasulullah (s.a.v.)’den tevatüren gelen hadislerden anlaşıldığına göre o hutbelelerinde eshabına hazır olanının hazır olmayana tebliğ etmesini tavsiye ettiği ve yine onlara “Birçok tebliğ edilen var ki bizzat dinleyenden daha kavrayıcıdır.” dediği anlaşılmaktadır. Bu tavsiyelerden birisi **Buhari ve Müslim’de bulunan şu hadistir:** Rasulullah (s.a.v.) Vedâ haccı gününde Arafat’ta müslümanlara hitabettiğinde onlara şöyle buyurdu: “Hazır olan hazır olmayana tebliğ etsin. Olabilir ki kendisine tebliğ edilen kişi, bizzat dinleyenden daha çabuk kavrar.” (23).

Eğer sünnet onu bizzat işletene ve kendisine tebliğ edilene delil olmasaydı ve eğer sünnetin geçerliliği kıyamete kadar baki kalmasaydı, Rasulullah onu başkasına tebliğ için ashabına emretmezdi. Bundan anlaşıyor ki, sün-

---

(21) Ebu Davud, Ubn-i Mace

(22) Hakim, Tirmizi, İbn-i Mace

(23) Buhari, Müslim

net, onu bizzat Resulullah'ına ağızından işitene ve kendisine sahih isnadlı hadislerle tebliğ edilen herkese delil, teşkil eder.

Resulullah'ın ashabı, onun fiili ve kavli sünnetlerini ezberleyip tatbik ederek, tabiûne, tabiîn de onlardan sonra gelenlere tebliğ ettiler. Böylece güvenilir alimler onu nesilden nesile, asırdan asıra aktardılar. Sünneti müstakil kitaplarda toplayarak sahihini zayıfından ayırdılar. Sahihini zayıfından ayırmak için aralarında bilinen özel kaide ve yöntemler koydular. Alimler Buhari, Müslim ve benzeri kitapları okudular. Onları elden ele vererek böylece sünneti tam bir şekilde korudular. Cenab-ı Allah'ın Kur'an-ı Kerim'i, kötülerin şerrinden ve dinsizlerin dinsizliğinden; sapıkların tahrifinden koruması gibi. Şu ayeti kerime de buna delildir: **“Hiç şüphe yok ki, Kur'an-ı biz indirdik ve muhakkak ki onu, tahrif ile tebdilden biz koruyacağız. (24).**

Hiç şüphe yok ki, Rasulullah'ın sünneti inen bir vahiydir. Allah (c.c.),Kur'an-ı Kerim'i koruduğu gibi onu da korumuştur. Sünneti tahrifçilerin tahrifinden, cahillerin te'vilinden korumak için,şüpheleri izale edebilecek güçte alimleri ona musahhar kılmıştır. Cahiller, yabancılar ve dinsizler uydurma sözleriyle sünnete hücum ettikçe,o alimler onu pervane gibi korurlar. Çünkü Cenab-ı Allah,bu sünneti yüce kitabının tefsiri ve ondan özetle bildirdiği hükümlerin açıklayıcısı yapmış ve Kur'an-ı Kerim'de açıkça zikretmediği bazı hükümleri

---

(24) Hicr: 9

sünnet ile bildirmiştir. Mesela Süt kardeşliği, mirasla ilgili bazı hükümler, kadını halasıyla veya teyzesiyle birlikte almak gibi Allah'ın kitabında zikredilmeyen meseleler sahih sünnetle açıklanmıştır.

Şimdi sünnetin önemi ve onunla amel etmenin gerekliliği hakkında sahabe, tabiün ve alimlerin söyledikleri bazı hususları zikredeceğiz.

Ebu Hureyre (r.a.) anlatıyor: “Rasulullah (s.a.v.) ve-fatını müteakib bazı araplar irtidat edince Hz. Ebu Bekir: “Vallahi namaz ile zekatı birbirinden ayıranlarla savaşaçağım.” demişti. Ömer (r.a.) “Ya Eba Bekr! Rasulullah “Lâ ilâhe illallah” deyinceye kadar, insanlarla savaşmakla emrolundum. Kim, Lâ ilâhe illallah, derse canını ve malını benden korumuk olur. Cezayı hak edenler müstesna. Gerisi Allah'a attır. “Buyurduğua halde sen, yalnız zekatı vermek istemeyen bu insanlarla nasıl savaşırsın?” dedi. Ebu Bekr: “Allah'a yemin ederim ki, namazla zekat arasında fark gözeten herkesle savaşaçağım. Zekat maldan alınan bir haktır. Yemin ederim ki, Rasulullah'a verip de bana vermek istemedikleri bir yular bile olsa onlarla tereddütsüz savaşırım.” karşılığını verdi.

Ömer (r.a.) şöyle der: Nihayet anladım ki Allah Ebu Bekir'in gönlünü savaşa açmış. (Ona susmanın gereğini ilham etmiş). Ve bunun doğru olduğunu anladım.” (25) Bunun üzerine irtidat edenlerle savaşmak üzere esha-

---

(25) Müsned-i Ahmed B. Hanbel; Ibn-i Hibban; Beyhaki, Kenzül Ummal, 3/301, Buhari, Müslim

bın hepsi Hz. Ebu Bekir'e yardımcı oldular. Mürtedlerle İslâma tekrar girinceye kadar savaştılar. İrtidadında ısrar edenleri ise öldürdüler. bu hâdisе, sünnetin önemi- ni ve onunla amel etmenin gerekliliğini ifade eden en açık bir delildir.

Bir anne Ebu Bekir Sıddike (r.a.) gelerek mirastaki payını sordu. Ebu Bekir: “Allah'ın kitabına göre senin hiç bir payın yoktur. Rasulullah'ın sana bir pay verdiğini de bilmiyorum. Bu durumu eshabi kırama soracağım.” buyurdu. Sonra meseleyi ashaba sordu. Onlardan bazı- ları Rasulullah'ın neneye (Altıda bir) 1/6 verdiğini söy- lediler. Bunun üzerine Hz. Ebu Bekir (r.a.), neneye bu payı verdi.

Hz. Ömer (r.a.) valilerine Allah'ın kitabıyla onda bu- lamazlarsa, Rasulullah'ın sünnetiyle amel etmelerini em- rediyordu. Başkasının döğmesinden dolayı çocuğunu düşüren kadın ile ilgili hüküm, Hz. Ömer'e karmaşık ge- lince bunu ashaba sordu. Muhabbed b. Selem'e ve Mu- ğire b. Şû'be (Allah onlardan razı olsun), şu şahadette bulundular: “Rasulullah (s.a.v.) bu hususta bir köle ve- ya cariyе diyeti verilmesini söylediler. Hz. Ömer (r.a.) da öyle hüküm verdi.

Kocası vefat etmiş bir kadının kocasının evinde iddet beklemesinin hükmü Hz. Osman'a müşkil gelince, Ma- lik b. Sina'nın kızı ve Ebi Said'ni kız kardeşi FUREY'e; Rasulullah (s.a.v.), kocan vefat ettikten sonra iddetin bi- tinceye kadar kocanın evinde beklememi emretti.” ha- berini verdi.

Yine Hz. Osman, şarap içtiği için Velid b. Ukbe'ye sün-

netin hükmü ile had cezasını tatbik etmiştir.

Hız. Ali (r.a.), Hz. Osman'ın haccı temettua men ettiğini iştirince onun aksine haccı temettua niyet ederek şöyle dedi: “Ben herhangi birisinin sözü için Rasulullah'ın sünnetini bırakmam.”

Bir kısım müslümanlar Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'in haccı ifradı güzel gördüklerini beyan ederek, haccı temettu yaptığı için İbni Abbas'a itirazda bulundular. Bunun üzerine, İbni Abbas şöyle buyurdu: “Üzerinize gökten taş inmesinden korkulur. Ben size Rasulullah şöyle buyurdu diyorum. Siz de Ebu bekir ve Ömer şöyle buyurdu diyorsunuz.

Hız. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'in (Allah onlardan razı olsun), mücerred sözlerine uymasından dolayı sünnete aykırı davrandığı kabul edilenin cezaya çarptırılmasından korkulursa; makamca onlardan daha aşağıda olanların veya kendi basit görüş ve içtihadına bakarak sünnete muhalefet edenlerin hali nice olacaktır?!

Adamın biri bir sünnetle ilgili olarak Abdullah b. Ömer'le münakaşaya dalınca, Abdullah b. Ömer o adama: “Yani bize Ömer'e uymamamız mı emredildi. Biz ona uymaya mecbur muyuz?” demiştir. İmran İbn Hüseyin (r.a.) sünnetten bahsederken orda bulunanlardan biri, “bize Allah'ın kitabından söz et” deyince İmran (r.a.) kızdı ve şöyle dedi:

“Sünnet Kur'an'ın açıklayıcısıdır. Sünnet olmasaydı

Öğlen 4, akşam 3, sabah namazlarının 2 rekat olduğunu, zekat ve diğer konularla ilgili hükümlerin detaylarını bilemezdik.” Sünnetin önemi, onunla amel etmenin gerekliliği ve ona muhalefet etmenin tehlikeli olacağı ile ilgili olarak sahabeden gelen birçok sözler vardır. Abdullah b. Ömer ve çocukları arasında geçen şu hadîse bunlardandır: Abdullah b. Ömer “Allah’ın kulları olan kadınları Allah’ın mescidlerinden alıkoymayınız” mealindeki hadisi söyleyince, çocuklarından biri “Vallahi onları alıkoyacağız” dedi. Bunun üzerine Abdullah b. Ömer ona şiddetle karşı çıkarak şöyle dedi: Ben Rasulullah şöyle dedi diyorum, siz de Vallahi onları alıkoyacağız diyorsunuz!”

Rasulullah’ın ashabından olan Ebu Said Abdullah b. Muğaffel el-Muzenî (r.a.), akrabalarından birinin sapanla taş attığını görünce onu bu hareketten menederek şöyle dedi: “Peygamberimiz sapan taşı atmaktan nehyetti zira o, ne av öldürür, ne düşman yaralar; o, yalnız göz çıkarır ve diş kırar” buyurdu. (26). Sonra İbn-u Muğaffel, o adamın tekrar sapan attığını görünce dedi ki: Vallahi seninle bir daha konuşmam. Ben sana Allah’ın Resulü’nün sapan taşı atmaktan menettiğini söylüyorum. Sen bunu yapıyorsun.

Beyhaki, büyük tâbîünden Eyyub Suhteyânî’den rivayet ettiğine göre, mezkûr tâbî şöyle der: “Birisine sünnetten bahsettiğim zaman, “sünneti bırak da bize Kur’an’dan bahset” derse, bil ki o sapıktır.”

Evzaî (Allah rahmet etsin) şöyle der: “Sünnet Kitab’ın bir hükmünü açıklayabilir yahut onun mutlak (genel)

bir hükmünü sınırlayabilir yahut onda zikredilmeyen hükümler getirebilir. Nitekim Yüce Allah buyurmuştur: **“Ey Rasulüm,**sana da Kur’an-ı indirdik. kendilerine indirileni insanlara anlatasın; olur ki, iyice düşünürler.” (27) Rasulullah’ın **“Bana Kur’an ve onun gibi verilmiş...”** sözü daha önce geçmişti.

Beyhakinin, Âmir Eş-Şabîden naklettiğine göre o bazı insanlara: **“Siz eserleri terk ettiğiniz zaman helak oldunuz”** demiş bununla Sahih hadislerin terk edilmesini kasdetmiştir. Yine Beyhâki’nin,Evzâiden rivayet ettiğine göre; o bazı arkadaşlarına **“Rasulullah’dan size bir hadis geldiğinde aksini söylemekten sakınınız. Çünkü Rasulullah, Allah’tan alarak tebliğ eder.”** diyordu.

Yüce İmam Sevri’nin **“İlmin tamamı hadis ilmidir”** sözü yukarıdakiler gibi Beyhakî tarafından rivayet edilmiştir.

İmam Malik: **“Bizim içtihatlarımızın başkası tarafından ya red edilir veya başkasınınkini reddeder, fakat Resulullah’ın kabri şeriflerini işaret ederek “Bu kabrin sahibinin sözleri müstesnadır” dedi.**

Ebu Hanife (r.a.): **“Rasulullah’tan gelen hadisin baş ve gözümüzün üzerinde yeri vardır.”** diyorlar.

İmam Şâfiî (r.a.): **Bana Rasulullah’dan sahih bir hadis rivayet edildiği halde, onunla amel etmezsem, aklı-mın gitmiş olduğuna sizi şahid tutuyorum.”** Bir başka sözlerinde, **“Benim söylediğim bir söz,Allah’ın Resu-**

lünden gelen bir hadis'e aykırı olursa, sözümü duvara çarpın' demiştir.

İmam Ahmed (r.a.) bir talebesine "Ne beni, ne Maliki ve ne de Şafîîyi taklid etme. Bizim aldığımız kaynaktan al." İmam Ahmed (r.a.) şöyle demiştir: "Senedleri ve Allah'ın Resulünden gelen hadisin sıhhatini bildikleri halde Süfyan'ın sözüne uyanlara şaşarım. Oysa Yüce Allah şöyle buyurmuştur: "Onun emrine aykırı gidenler başlarına bir fitne ya da kendilerine acı bir azab inmekten sakınsınlar". (28) mealindeki ayeti okuduktan sonra İmamı Ahmed şöyle devam etmiştir: "Bilir misin fitne nedir? fitne şırttır. Belki de insan Peygamber (s.a.v.)'in bir sözünü red ederse kalbine bir şüphe girer de bu yüzden helak olur.

Beyhakî'nin rivayet ettiğine göre, tabîünden büyük müfessir, Mücahid; "Sonra bir şey hakkında çekıştiniz mi hemen onu Allah'az ve Rasulü'ne arzediniz." (29) mealindeki ayetin tefsirinde şöyle diyor: "İşî Allah'a havale etmek Kur'an-ı Kerim'in; Rasulullah'a havale etmek ise hadisin hükmüne havale etmek anlamındadır."

Beyhakînin rivayet ettiğine göre, Zührî (r.a.) şöyle diyor: "Sünnete sarılmak kurtuluştur."

Muvaffaku'd-bin İbnü kudâme (r.h.), Ravdatünnazâr adlı eserinin edille-i şeriyye bölümünde şöyle der: "Edille-i Şeriyye'nin ikincisi, Rasulullah'ın sünnetidir. Onun sözü delildir. Çünkü onun doğru olduğuna mucizeler şa-

---

(28) Nûr: 63

(29) Nisan: 59

hittirler. Allah (c.c.), onun emirlerine itaat etmeyi yasaklarından kaçmayı emretmiştir.”

İbnü kesir (r.h.) “Peygamberin emrine aykırı hareket edenler; başlarına bir bela inmekten, yahut kendilerine acıklı bir azap isabet etmekten sakınsınlar.” mealindeki ayeti tefsir ederken şöyle der:

“Yani Rasulullah’ın emrine muhalefet etmekten sakınsınlar. O emir, onun yolu, sünneti ve şeriatıdır. Sözler ve ameller onun söz ve amelleriyle ölçülür. Söz ve ameline uygun söylenen sözler işlenen ameller, Allah indinde kabul edilir. Rasulullah’ın söz ve amellerine aykırı olan sözler ve ameller, kimden gelirse gelsin kim tarafından işlenirse işlensin sahibine reddedilir.

Nitekim Buharı Müslim ve diğer hadis kitaplarında **sabit olmuşturki**: Rasulullah’ın şöyle buyurduğu sabittir: “Bir kimse dinimizden olmayan bir şeyi ihdas ederse, o şey merduttur.” Yani ister zahiri, ister bâtûni olsun Rasulullah’ın sünnetine aykırı hareket edenler (sakınsınlar)... “Yani kalblerine küfür, münafıklık ve bidat gibi belalar”... “Yahut kendilerine acıklı bir azap isabet etmekten (sakınsınlar)... “Yani dünyada; kısas, had, hapis ve benzeri cezalar gibi. İmam Ahmed’in (r.a.) rivayet ettiğine göre, Abdürrezzak, o da Ma’merden, o da Hemmam’dan naklettiği ve Ebu Hüreyre’nin rivayetine göre Rasulullah şöyle buyurdu: “Benim ve sizin benzeriniz, ateş yakan bir adamın misali gibidir. Ateş etrafı aydınlatınca kelebekler ve ateşi seven böcekler ateşin içine hücum etmeye başladığında, o da onları ateşten muhafaza etmeye başlar, fakat ona galib gelirler ve ateşe düşer-

ler. İşte bu misal benim ve sizin durumunuz gibidir. Ben bu tarafa gelin sizi ateşten çekmeğe çalışıyorum, ama siz beni yenerek ateşin içine atılıyorsunuz.” (30) Buharî’de Müslim’de, bu hadisi Abdurrezzak’tan ihraç etmişlerdir.

Sûyûtî ;“Miftahu’l Cenneh fi’l ihticaci bisünhe” adlı risalesinde şöyle diyor: “Biliniz ki (Allah sizi affetsin) kim ki sahih olduğunu bildiği halde Rasulullah’ın ister sözlü, ister fiili bir sünnetinin delil olduğunu inkar ederse kafır olur ve islam çerçevesinden çıkarak yahudi, hıristiyan veya Allah’ın dilediği küfür toplumlarından birisi ile haşrolunur.”

Sahabe, tabiin ve onlardan gelen ilim ehlinin Rasulullah’ın sünnetine önem verip onunla amel etmenin gerekliliği ve ona aykırı hareket etmenin tehlikeli olduğuna dair sözleri bir hayli çoktur.

Umarım ki, zikrettiğimiz ayet, hadis ve diğer kıymetli sözler hakkı isteyen için yeterli ve inandırıcı olsunlar.

Bizim ve cümle müslümanların Allah’ın razı olduğu amelleri işlemeye muvaffak olmalarını, gazabını gerektirecek sebeplerden uzak kalmalarını ve yine cümlemizi doğru yola hidayet etmesini Cenab-ı Allah’dan niyaz ederiz. Duaları işitendir ve yakındır.

ALLAH’ın salatü selâmu, kulu ve elçisi olan peygamberimiz Hz. Muhammed’e, onun aline, ashabına ve onlara güzelce tabi olanların üzerine olsun.

٢١٦، ١٢ بن باز، عبد العزيز بن عبد الله

ب ع و

وجوب العمل بسنة الرسول صلى الله عليه
وسلم وكفر من انكرها / تأليف عبد العزيز بن عبد الله
بن باز - الرياض، الرئاسة العامة لإدارات البحوث
العلمية والاقتاء والدعوة والارشاد، ١٤١٣ هـ

٢٤ ص

وقف لله تعالى

١. السنة أ. العنوان.

١٤١٣ هـ - ١٩٩٢ م

وَجُوبُ الْعَمَلِ بِسَبْتِ السُّوَالِ

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

وَكُفْرُ فَنِّ أَنْكَرْهَا

تَأْلِيفُ

سَمَاحَةُ الشَّيْخِ عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَازٍ

بِاللُّغَةِ التُّرْكِيَّةِ

وَجُوبُ الْعَمَلِ بِسَبْتِ السُّبُحِ
مَدَّ اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
وَزَكَرَ مِنْ أَنْبِيَائِهِمَا

المملكة العربية السعودية
وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد
مكتب التعاون للدعوة وتوعية الجاليات
بمحافظة الخبر

وجوب العمل بسنة الرسول ﷺ وكفر من أنكرها

تأليف : سماحة الشيخ
عبد العزيز بن عبد الله بن باز رحمه الله

طريق الملك فهد - خلف مجمع الاتصالات - ص.ب. ٢٦٢٦ الخبر ١١٩٤٢ - ت. ٥٤٤٠٦٦٢ فاكس ٥٤٥١٢٧٣